

tionsydelsen, og derfor har han ændret på det allerede nu. Det er jeg yderst tilfreds med.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Nå ja, men nu var det måske heller ikke så meget hr. Peter Duetoft, jeg forsøgte at provokere lidt, det var måske Venstre og De Konservative, for vi har jo fremsat et forslag til vedtagelse, men vi får vel senere besked på, hvordan Venstre og De Konservative ser på det.

Så vil jeg da også godt sige til Socialdemokratiet: Hele øvelsen, hele øvelsen går jo ud på at dæmme op for Dansk Folkepartis fremgang. Det er jo det eneste, det drejer sig om, når man udadtil diskuterer udlændingepolitik. Hvorfor tager man så ikke debatten med mig her i dag? Hvorfor tager man ikke den debat med mig her fra Folketingets talerstol i stedet for at sidde og putte sig nede på rækkerne? Og det gælder i øvrigt også statsministeren og indenrigsministeren.

Søren Søndergaard (EL):

Således foranlediget skal jeg meddele fru Pia Kjærsgaard, at vi fuldstændig vil bakke op bag en kampagne her i Tinget om retten til at sige: Gud ved, hvad det koster? Og jeg tror også, at det hen ad vejen vil blive tilladt at sige »Gud ved hvad det koster« fra Folketingets talerstol, så den kamp skal også nok lykkes.

Så vil jeg ellers henholde mig til det, som er emnet her, nemlig det udgangspunkt, der var for forespørgslen – administrationen af udlændingelovgivningen – for efter Enhedslistens opfattelse er det faktisk sådan, at det ikke er administrationen, der er hovedproblemet. Det ville måske være lettere at sige noget andet, men det er faktisk vores opfattelse, at det ikke er administrationen, der er hovedproblemet, men det er selve lovgivningen.

Der er masser af eksempler på, at udlændingelovgivningen er alt for stram, urimeligt stram. Det kommer der en forespørgselsdebat om bagefter, det skal jeg ikke tage op her, men der er mange eksempler efter vores mening.

Det, der er tale om, er, at lovgivningen jo giver rum for et vist skøn og dermed altså også giver mulighed for at skønne lidt forskelligt. Det er vores opfattelse, at udlændingemyndighederne generelt har valgt den strammest mulige fortolkning inden for det skøn, men det kan man vel ikke bebrejde dem. Det er vel det tydelige signal, der er givet politisk. Det synes vi

i hvert fald, når vi har hørt ikke hr. Duetofts parti, ikke hr. Estrups parti, heller ikke SF og Enhedslisten, men stort set alle andre partier. Det er vores opfattelse, at det signal, som fuldstændig entydigt er givet, er: Gå så hårdt til den som overhovedet muligt inden for det skøn, som lovgivningen giver.

Hvordan giver det sig f.eks. udtryk? Det giver sig udtryk på den måde, at når en ung mand skal op på statsamtet og have lov til at blive dansk statsborger, fordi han har været her uafbrudt i den periode, der kræves for at kunne blive dansk statsborger, så sætter statsamtet, når det skal behandle hans ansøgning, sig ned og sammenlægger alle de perioder, han har været uden for landet, og der lægger de ikke bare sammen, når han har været hjemme hos familien på et længere ophold og sådan nogle ting, nej, nej, hvis han f.eks. har været 4 dage med sin klasse i Norge, så bliver det lagt til, eller hvis han har været på 2 ugers ferie i Frankrig, så bliver det lagt til osv.

Den slags skøn har vi set, men det er jo netop skøn, der har været mulige at foretage inden for rammerne af lovgivningen, og derfor er det vores opfattelse, at politikerne ikke kan løbe fra det ansvar, de har for, at der er de skøn. Problemet er tværtimod, at politikerne udvider skønsmrådet, og der vil jeg godt læse op af den hvidbog, som er lavet af en række organisationer, bl.a. Det Danske Center for Menneskerettigheder, hvor de kommer ind på det problem, at en række elementer i vores udlændingelovgivning er i strid med vores internationale forpligtelse. De skriver: »Det gælder f.eks. bestemmelserne i udlændingeloven om fængsling af asylsøgere, og det gælder de nye udvisningsregler. I lovforarbejderne har man blot bemærket, at en given lovregel forudsættes administreret i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser. Uanset at dette burde være en selvfølge i en europæisk retsstat, er problemet ikke løst hermed. Denne fremgangsmåde er nemlig blevet anvendt i forbindelse med lovregler, der er udformet på en sådan måde, at de overlader et vidt skøn til forvaltningen, uden at lovbemærkningerne indeholder fyldestgørende retningslinjer for, hvorledes denne skønsmæssige beføjelse forudsættes eller forventes anvendt i udlændingemyndighedernes praksis.«

Det er lige præcis den kritik, vi fra Enhedslisten har givet af en lang række af de lovtiltag, der er kommet, nemlig at man helt bevidst har